

VOOR ONZE KLEINEN

15

Het
kerstfeest van twee
domme kindertjes

DOOR
W.G. VAN DE HULST

HULST^{JR.}

UITGAVE VAN G.F. CALLENBACH & NIJKERK

VOOR ONZE KLEINEN

15

Het Kerstfeest van
twee domme
kindertjes

door

W. G. van de HULST

Met tekeningen van W. G. van de Hulst Jr

©

Vierde druk

23e-37e duizend

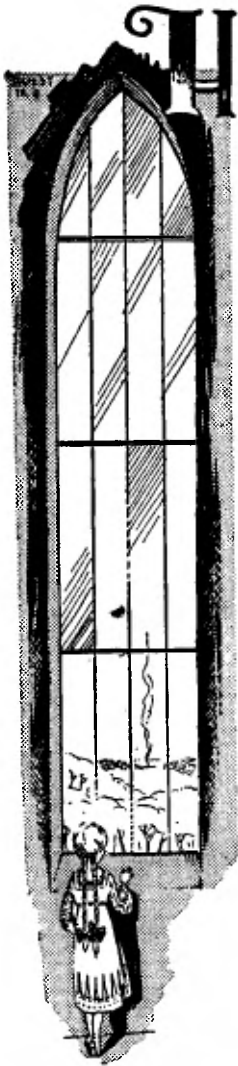
NIJKERK – G. F. CALLENBACH N.V.

©

HET MEIS-JE

Er was eens een meis-je.

Zij woon-de in een mooi kas-teel, mid-den in het bos. Maar dat kas-teel stond hoog op een ho-ge heu-vel; — het stak uit hoog bo-ven de hoog-ste bo-men.

En dat meis-je had heel mooi, heel lang haar; in twee vlech-ten. Om haar hoofd-je droeg ze een band van goud.

Ze had smal-le, wit-te hand-jes. Ze droeg een jurk van fij-ne zij-de, met drie groe-ne flon-ker-steen-tjes op haar borst; — ech-te di-a-man-ten. En schoen-tjes van flu-weel.

Ze was schàt-rijk.

In de win-ter, als het vroeg don-ker werd, stond ze voor het ho-ge

raam. Dan keek ze heel ver o-ver de grij-ze bo-men heen.

Dan zag ze, heel diep in het bos, een fijn sliert-je van rook. Het kron-kel-de lang-zaam om-hoog, bo-ven de bo-men uit. Wit in de grij-ze lucht.

Dáár, heel diep, moest wel een huis-je zijn, met een schoor-steen.

En ze wacht-te. Ze wacht-te op iets heel moois.

En soms — in-ééns — wàs het er. Heel diep en heel ver tus-sen de don-ke-re bo-men, pin-kel-de een klei-ne, gou-den ster. . . .

De moe-der van het meis-je zei: „Nu ste-ken de men-sen in het klei-ne huis-je de lamp aan. . . .”

Ja, dat wist het meis-je wel; maar 't was toch net een mooi-e ster. En ze kneep haar o-gen dicht, tot op een kier-tje. Dan kwa-men er, van heel ver en van heel diep, al-le-maal gou-den stra-len schie-ten. . . . *Zo mooi!*

En op die klei-ne, gou-den ster wacht-te ze; — el-ke a-vond wéér.

H

ET JON-GE-TJE

Er was ook een jon-ge-tje.
Hij woon-de in het klei-ne huis-je,
diep in het bos, — waar de rook
kron-kel-de uit de schoor-steen.
Mooi-e kle-ren had hij niet. Hij
droeg hou-ten klom-pen, en een
brui-ne kiel, en een wol-len muts.
Hij had ster-ke, ru-we han-den. . . .
Dat kwam van het hout sprok-ke-
len in het bos. Dan kon het vuur
lek-ker bran-den; en de schoor-
steen ro-ken.
Hij was heel arm.

In de win-ter, als het vroeg don-
ker werd, stond
hij voor het klei-
ne raam; — zijn
el-le-bo-gen op
de ven-ster-bank.
Dan keek hij

heel ver en heel hoog tus-sen de ka-le tak-ken van de bo-men door naar het kas-teel.

En hij wacht-te. Hij wacht-te op iets heel *moois*.

En soms — in-ééns — wàs het er. Heel hoog en heel ver in de don-ke-re lucht stond een en-gel; — een en-gel van goud. . . . Zo mooi, zo stil, zo hoog.

De moe-der van het jon-ge-tje zei: „Nu ste-ken de knech-ten van het kas-teel de gro-te lam-pen aan. Kijk maar: het licht schijnt door het ho-ge ven-ster.

Ja, dat wist het jon-ge-tje wel; maar 't leek toch net een en-gel. En hij kneep zijn o-gen dicht tot op een kier-tje. Dan was het, of die en-gel wuif-de met gou-den vleu-gels. . . . Zo *mooil*

En op die gou-den en-gel wacht-te hij; — el-ke a-vond wéér.

. . . . .
Maár . . . . .

Het meis-je wist niet, dat het jon-ge-tje wacht-te.
En het jon-ge-tje wist niet, dat het meis-je wacht-te.

3. DÁÁRI DAAR-GINDS MOET DE STAL ZIJN

Toen werd het Kerst-mis.
De he-le we-reld was grijs.
En 't was zo bit-ter koud.

Dom meis-je! . . . In die grij-ze mid-dag ging ze
stil het gro-te kas-teel uit. De ho-ge poort door, de
weg af, het bos in.

En nie-mand zag haar: De wach-ters aan de poort
waak-ten niet. Ze za-ten weg-ge-scho-len; — bin-
nen, bij het vuur.

Want — 't was zo bit-ter koud.

Dom meis-je. . . . Waar-òm ging ze weg?

Ze dacht: „Nu is het Kerst-mis.

Nu is het Kind-je ge-bo-ren....

Zal ik het zoe-ken gaan?

Hier, bij òns in het kas-teel, is
het niet. Het is een heel arm
Kind-je. . . . Jam-mer!

Maar ik weet wel waar het is.

Dáár, daar-ginds; — bij het
klei-ne huis-je, waar de rook
kron-kelt uit de schoor-steen.

En waar de mooi-e, gou-den

ster al-tijd fon-kelt, als het a-vond wordt.
Ja, dáár moet wel de stal zijn met het stro in de krib-be.
Ja, mis-schien wel.
O, zal ik het Kind-je zoe-ken gaan?.... Dáár? Een klein poos-je maar?"....
En 't meis-je ging.
En 't was zo bit-ter koud.

* *
*

Dom jon-ge-tje!.... In die grij-ze mid-dag ging hij stil zijn huis-je uit. Langs de put heen, de weg op, het bos in. Hij had zijn klom-pen aan, met stro er in; en zijn dik-ke, wol-len muts op.

En nie-mand zag hem: Va-der hak-te hout in de schuur. Moe-der, bin-nen, stook-te het vuur.
Want — 't was zo bit-ter koud.

Dom jon-ge-tje!.... Waar-om ging hij weg?

Hij dacht: „Nu is het Kerst-mis. Nu is het Kind-je ge-bo-ren. . . . Zal ik het zoe-ken gaan?

Hier, bij ons in het bos, is het niet. Het ligt zo-maar op het stro; maar het is toch een heel def-tig Kind-je. . . . Jam-mer!

Maar ik weet wel, waar het is.

Dáár, daar-ginds, bij het ho-ge kas-teel, waar heel rij-ke men-sen wo-nen. En waar de mooi-e, gou-den en-gel staat, als het a-vond wordt.

Ja, dáár moet wel een mooi-e stal zijn, en een krib-be, en veel stro.

Ja, mis-schien wel.

Ik wil het Kind-je zoe-ken gaan. . . . Dáár!

Ik wil heel stil kij-ken gaan.” —

En 't jon-ge-tje ging.

En de he-le we-reld was grijs.

En 't was zo bit-ter, bit-ter koud.

. . . . .

Máár. . . .!

Het meis-je wist niet, dat het jon-ge-tje weg-ge-lo-pen was van huis.

En het jon-ge-tje wist niet, dat het meis-je weg-ge-lo-pen was van huis.

4. ZOU HET NOG HEEL VER ZIJN?

Het meis-je liep maar stil-le-tjes door.

Ze ging de heu-vels af, de bos-weg langs. Ze ging tel-kens een an-der laan-tje in. Ze dacht: „Dan zal ik wel gauw bij het Kind-je zijn!”

Ze kwam àl die-per in het bos; — maar het huis-je, waar de gou-den ster was als het a-vond werd, vond ze niet.

En ze liep nõg een laan-tje in, en nõg een weg-je langs.

En 't was zo bit-ter koud.

Die kou wou in haar fij-ne, wit-te hand-jes bij-ten. Dat deed pijn! . . . Ze duw-de ze diep weg on-der haar man-tel-tje van rood flu-weel.

En er was nie-mand, nie-mand in het bos, dan zij al-léén.

Ze hoor-de de wind tus-sen de don-ke-re bo-men lo-pen. De dor-re tak-ken kraak-ten.

Zou het klei-ne huis-je nog heel vèr zijn? . . .

. . . . .

Het jon-ge-tje stap-te maar ste-vig door.

Hij ging de heu-vels op, de bos-weg langs. Hij klom tel-kens een an-de-re heu-vel op. Hij dacht: „Dan zal ik wel gauw bij het Kind-je zijn!”

Hij kwam àl ho-ger in het bos; — maar het kas-teel waar de gou-den en-gel stond als het a-vond werd, zag hij ner-gens.

En hij liep nòg een laan-tje in; hij klom nòg een kron-kel-weg-je op.

En 't was zo bit-ter koud.

Die kou wou in zijn ster-ke vuis-ten bij-ten. Dat deed pijn! Hij stop-te ze diep weg in de zak-ken van zijn brui-ne broek.

En er was nie-mand, nie-mand in het bos, dan hij al-léén.

Hij hoor-de de wind tus-sen' òe don-ke-re bo-men lo-pen. De dor-re tak-ken kraak-ten.

Zou het kas-teel nog heel vèr zijn?....

* *

*

Maar tóén.... op-eens....!

„Oóh!“.... zei het meis-je.

Ze bleef staan. Ze zag tus-sen de don-ke-re bo-men iets aan-ko-men: een jon-ge-tje!.... Wie wàs dat?

„Hél!“.... zei het jon-ge-tje.

Hij bleef ook staan. Hij zag iets roods tus-sen de don-ke-re bo-men: een meis-je.... Wie wàs dat?

En het meis-je zei heel zacht: „Dàg....!”
Toen zei het jon-ge-tje ook maar heel zacht:
„Dàg....!”
En toen kwa-men ze naar el-kaar toe.

„Wie bèn jij?” vroeg het jon-ge-tje.
„Ik heet Es-me-ral-da.”
„Es..me..ral..da?... Wat een gek-ke naam is dat.”
„Ik ben een prin-ses-je,” zei het meis-je.
„Hé!....” zei het jon-ge-tje,.... „dàt is mooi!”

„Wie ben jij?”

„Ik heet Kees.”

„Kees? . . . zo heet on-ze wit-te hond ook.”

„Mijn va-der heet ook Kees; die is heel sterk. Hij kan heel dik-ke bo-men om-hak-ken. Ke-zen zijn al-tijd heel stèrk. . . .” En het jon-ge-tje liet al-le-bei zijn vuis-ten zien.

„Oóh! . . . . zei het meis-je, ... „dàt is mooi!”

„Waar ga je naar toe?” vroeg het jon-ge-tje.

„Ik ga het Kind-je zoe-ken, in de krib-be, in stro. . . .”

„Hé! . . . .” zei het jon-ge-tje. . . . „Dat is mooi! Daar ga ik óók naar toe.”

Het meis-je werd blij.

Ze vroeg: „Ooh! weet jij, waar het klei-ne huis-je is, heel diep in het bos? De rook kron-kelt uit de schoor-steen. En als het a-vond wordt, komt er een mooi-e, gou-den ster. . . .”

Het jon-ge-tje lach-te.

„Há! . . . . dat is ons huis-je. Maar bij ons is he-le-máál geen Kind-je ge-bo-ren; neen, hoor! . . . . En de gou-den ster heb ik nog nooit ge-zien.”

Toen werd het meis-je ver-drie-fig.

Ze vroeg: „Weet jij dan, waar het Kind-je is?”

„O, ja-wel, hoor! . . . . Ik ga naar het kas-teel, heel hoog in het bos. En als het a-vond wordt, komt er een mooi-e en-gel van goud.”

Het meis-je schud-de haar hoofd.

„Och, jon-gen, ... dat is ons kas-teel. Maar bij ons is he-le-máál geen Kind-je ge-bo-ren. . . . En de en-gel van goud heb ik nog nooit ge-zien.”

Toen werd het jon-ge-tje óók ver-drie-fig.

Toen wa-ren ze al-le-bei ver-drie-fig.

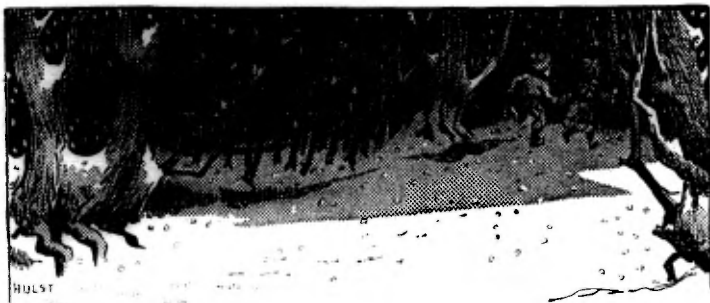
5. SNEEUW

„Ik ga naar huis,” zei het meis-je.
„Ik ga ook naar huis,” zei het jon-ge-tje.
Dom-me kin-der-tjes!
Ze wis-ten de weg niet meer te-rug.
Waar was het kas-teel?
Waar was het klei-ne huis-je?
En 't werd zo don-ker tus-sen de don-ke-re bo-
men; àl don-ker-der.
En fij-ne sneeuw-vlok-ken dwar-rel-den weer tus-sen
de zwar-te tak-ken neer; àl meer, àl meer. . . .
De wind storm-de door het bos. De bo-men kreun-
den; en de sneeuw-vlok-ken
rit-sel-den: „Foeil.... foeil!”

Dom-me kin-der-tjes! Ze
wer-den zo bang.
Het meis-je kreeg tra-nen in
haar o-gen. Ze zei: „Ik wil
naar moe-der toe.”
Haar lip-pen beef-den; — ze
ver-gat haar fij-ne, wit-te
hand-jes diep weg te du-
wen on-der haar man-tel.

Nij-dig beet de kou er in. Ze merk-te het niet eens:
zó bang werd ze.

Het jon-ge-tje zei: „Ik wil ook naar mijn moe-der
toe.”

Hij kneep een dik-ke rim-pel in zijn voor-hoofd; hij
beet op zijn lip.

Hij wil-de niet hui-len gaan; maar zijn o-gen knip-
ten; — hij ver-gat zijn ster-ke vuis-ten diep weg te
stop-pen in zijn broek.

Nij-dig beet de kou er in. Hij merk-te het niet eens:
zó bang werd hij.

„Kòm maar! . . . Kòm maar!”

En sa-men lie-pen ze weg, — *hard* lie-pen ze sa-
men weg.

Het jon-ge-tje pak-te de hand van het meis-je. Hij
trok haar mee. . . . „Kom maar gauw, hoor!”

Maar — waar-heen ze lie-pen, wis-ten ze niet. Och, en aan het Kind-je in de krib-be dach-ten ze toen niet meer.

Al ver-der gin-gen ze de krom-me we-gen van het bos. . . . Maar àl don-ker-der werd de lucht; àl zwar-ter wer-den de bo-men.

En àl wil-der rit-sel-den de sneeuw-vlok-ken om hen heen: „Fóéi! . . . fóéi!”

6. WIE ZOU HET HO-REN?

In het kas-teel was gro-te on-ge-rust-heid.

„Es-me-ral-da! . . . Es-me-ral-da!”

De va-der, de moe-der, de knech-ten, — ze zoch-ten in al-le ka-mers, in al-le gan-gen, op al-le zol-ders.

„Es-me-ral-da! . . . Es-me-ral-da!”

Maar nie-mand kon het meis-je vin-den.

En de va-der zei: „Het bos in! We zul-len in het bos zoe-ken gaan. . . . Vlug, vlug! Vóór het don-ker wordt!”

De knech-ten brach-ten de paar-den.

Ze na-men fak-kels mee. Die moes-ten bran-den, als het don-ker wor-den zou.

De moe-der stond stil voor het ho-ge ven-ster; maar

ze was heel bleek; en haar fij-ne, wit-te han-den beef-den.... „O, mijn doch-ter-tjel mijn doch-ter-tjel!”

De va-der en de knech-ten re-den haas-tig de ho-ge poort door, de weg af, het bos in. En al die ster-ke man-nen rie-pen om dat e-ne klei-ne meis-je....: „Es-me-ral-da!... Es-me-ral-da!”

Wie zou het ho-ren?

In het klei-ne huis-je, diep in het bos, was ook gro-te on-ge-rust-heid.

„Kees!... Kéés!”

De va-der en de moe-der zoch-ten o-ver-al: in de ka-mer; in het bed; in de schuur; in de put....

„Kees!... Kéés!”

Maar ze kon-den hun jon-ge-tje ner-gens vin-den. De va-der zei: „Ik ga het bos in. . . . Die ben-gel!”

En de moe-der zei: „O, was mijn jon-ge-tje maar thuis! . . . Ik ga ook mee zoe-ken.”

En ze lie-pen haas-tig de put voor-bij, de weg op, het bos in. . . . Ze lie-pen, ze lie-pen maar. En hun ban-ge stem-men rie-pen en rie-pen maar om hun jon-ge-tje: „Kees! . . . Kéés!”

* *

*

En 't werd zo don-ker. De wind joeg door het bos. De sneeuw-vlok-ken rit-sel-den langs de zwarte bo-men.

Toen kwa-men de va-der en de moe-der de rui-ters van het kas-teel te-gen op hun wil-de paar-den.

Zij zei-den: „Wij zoe-ken ons jon-ge-tje. . . . Kees! . . . Hebt u hem ook er-gens ge-zien in het bos?”

Maar de heer van het kas-teel en zijn knech-ten zei-den: „Wij zoe-ken ons prin-ses-je. . . . Es-me-ral-da! . . . Heb je haar ook er-gens ge-zien in het bos?”

Neen! neen! . . . Ze schud-den al-le-maal het hoofd. Ze ston-den heel ver-drie-tig bij el-kaar. . . .

En de va-der van het meis-je zei: „La-ten wij maar sa-men zoe-ken gaan. La-ten wij de fak-kels maar aan-ste-ken: het wordt zo don-ker in het don-ke-re bos. . . . Dan kun-nen we goed zien. Voor-uit!”

En sa-men trok-ken ze ver-der.

De knech-ten droe-gen hoog de fak-kels. En de sneeuw-vlok-ken, die voor-bij de gou-den vlam-men vlo-gen, le-ken zèlf ook wel van goud.

En die heer en zijn knech-ten, die va-der en die moe-der zoch-ten hiér, zoch-ten dáár, zoch-ten o-ver-al.

Och, maar het bos was zo groot, zo ein-de-loos gróót. Ze von-den nie-mand; — het jon-ge-tje niet en het meis-je niet.

En 't was zo bit-ter, bit-ter koud.

7. KE-ZEN ZIJN AL-TIJD STERK

't **W**erd he-le-maal don-ker in het don-ke-re bos.
Ar-me kin-der-tjes!

Ze lie-pen heel dicht te-gen el-kaar aan, om-dat
ze zo bang wa-ren, — om-dat ze zo koud wa-ren,
— om-dat het zo vre-se-lijk don-ker was.

„O, ik wil naar huis!“ . . . . Es-me-ral-da snik-te.
O-ver Kees' wan-gen rol-den ook twee dik-ke tra-
nen. Maar hun han-den wa-ren stijf van de kou. Ze
kon-den hun tra-nen niet eens weg-ve-gen meer.
Sneeuw-vlok-ken plak-ten op hun neus en op hun
o-gen.

En ze wer-den zo moe. Heel lang-zaam nog maar
schui-fel-den ze door de dik-ke sneeuw. O, ze kòn-

den bij-na niet ver-der meer. En waar-héén ze liepen, wis-ten ze niet.

„O, moe-der! . . . moe-der!” rie-pen ze. „Móe-der!”

Ar-me ver-dwaal-de kin-der-tjes!

Wie zou hen ho-ren?

* *

*

„O, o, ... kijk!” riep op-eens het jon-ge-tje.

„Daar! . . . . O, een licht-je! Dáár!”

„Waar?” . . . . vroeg het meis-je. „Ik zie niets.”

„Dáár, kijk dan!” . . . . O, maar toen zag het jon-ge-tje het licht-je óók niet meer. En ze schui-fel-den weer een eind-je ver-der door de sneeuw.

„O, ja, já! . . . . Ik zie het!” riep op-eens het meis-je. . . . „Daar, dáár!”

„Waar?” . . . . vroeg het jon-ge-tje. „Ik zie niets.”

„Dáár, — kijk maar!” En 't meis-je trok het hoofd van het jon-ge-tje vlak bij háár hoofd. . . . „O, ja, ja, ...” tóén zag het jon-ge-tje het licht-je ook weer.

Toen za-gen ze 't al-le-bei. 't Was net een gou-den fon-ke-l-ster, die heel ver weg in 't bos was neer-ge-val-len.

„Ooh! . . . .” zei het meis-je. „Zou dáár nu het Kind-je in de krib-be zijn? O, mis-schien wel.”

„Ja,” zei het jon-ge-tje, „mis-schien wel. Kom maar, hoor! Kom maar gauw, hoor!”

Hij trok haar mee.

Soms was het licht-je op-eens weg. De dik-ke bo-men ver-stop-ten het tel-kens. Maar ze von-den het tòch weer te-rug. . . . O, en de gou-den ster werd àl gro-ter. 't Was een lamp-je, dat brand-de, in de ver-te.

„Kom maar, hoor!”

Kees trok. . . . „Kom dan!”

Maar ze moes-ten zo lang-zaam lo-pen. 't Was zo don-ker. En de sneeuw maak-te dik-ke klon-ters on-der hun voe-ten.

Och! . . . .

Op-eens strui-kel-de Es-me-ral-da.

Haar e-ne been zak-te in een kuil, en haar voet-je schoot weg on-der de krom-me wor-tel van een boom. . . . Ze smak-te neer, tus-sen har-de tak-ken, mid-den in de sneeuw.

En ze kon haar voet-je niet los-trek-ken meer. . . .

„Ol. . . . o, moe-der! móé-der!” gil-de ze.

„Kom maar, hoor!” zei Kees. . . . „Kòm dan, sta dan òp!”

Hij wil-de haar hel-pen; hij wil-de haar op-til-len.
Maar zij *huil*-de van de pijn. Haar voet-je lag he-le-
maal scheef ge-zakt. . . .

En haar fij-ne, wit-te hand-jes steun-den zo-maar in
die bo-ze, kou-de sneeuw.

O, die hand-jes de-den zo bit-ter, bit-ter pijn.

Kees zag het wel.

En Es-me-ral-da *snik*-te het uit. . . . „O, . . . o,
moe-der! . . . móé!”

Maar Kees was een fer-me jon-gen. Al-le Ke-zen
zijn sterk.

Hij zei: „Blijf maar stil lig-gen, hoor! Niet weg-lo-
pen, hoor! . . . Ik, ik ga 't ver-tel-len, hoor!”

Hij wil-de al weg-lo-pen naar het licht-je ginds tus-
sen de bo-men. . . . Toen, op-eens, buk-te hij. Hij
ruk-te de wol-len muts van zijn hoofd.

„Je moet je han-den in mijn *muts* stop-pen; dät is
lek-ker warm.”

Ja, dat was lek-ker warm voor die kou-de hand-jes.
Die muts kwam van Kees' war-me hoofd: die muts
was zèlf ook warm.
En Kees hol-de weg.

8. „HOE KAN DAT NOU?“

Ja, Kees is een fer-me jon-gen.

Hij kijkt goed naar het licht; hij gaat er recht op af.
Hij wringt zo-maar tus-sen de strui-ken door; en de
wil-de sneeuw-vlok-ken plak-ken op zijn blo-te
haar. . . . Hij gaat tòch; en hij kijkt al maar naar het
licht.

De tak-ken zwie-pen in zijn ge-zicht; de tak-ken
hou-den zijn ster-ke be-nen vast; — maar hij rukt
zich los.

Hij gaat tòch. En het licht wordt al gro-ter, al lich-
ter. Hij komt er heel dicht-bij.

Dáár! . . . Er staat een lamp-je voor het raam.

Maar dan, — dan *durft* Kees niet goed meer. . . .

Zou dáár nu het Kind-je in de krib-be zijn? Ja, mis-
schien wel. . . . En de moe-der van het Kind-je? En
de va-der?

Moet hij nu aan de deur klop-pen gaan? En dan? . . .

O, hij durft niet goed meer. Maar het móét. En Es-me-ral-da haar voet zit vast. Hij moet het ver-tel-len gaan. . . . Hij móét! Hij wringt zich de strui-ken uit. Hij blaast in zijn kou-de han-den. Dan kan hij goed klop-pen gaan. . . .

„Oe-woef!.... wóéf!”
Op-eens blaft, wild en boos, een gro-te

hond. Een ket-ting ram-melt. . . . „Wóéf, oe-wóéf!”
Kees schrikt ver-schrik-ke-lijk.

En door het raam kijkt ie-mand naar bui-ten. . . .
Ie-mand met wit haar, en een wit-te muts op.

En de deur van het huis-je gaaf o-pen. Er komt
ie-mand. Die kijkt naar bui-ten. Ie-mand met wit
haar en een ro-de muts op. Hij houdt een lan-taarn
bo-ven zijn hoofd. En hij bromt:

„Wie is daar? . . . Is daar ie-mand in het bos? . . .
Práát op, zèg ik je! Wie is daar?”

Ar-me Kees. . . . Hij bééft van bang-heid.

„Wie is daar? . . . . Práát opl”

„Ik. . . . ik-ke. . . . ik-ke!” hak-kelt Kees.

„Ik-ke? . . . . Wie is ik-ke?” . . . . bromt de man met de ro-de muts. . . . „Kom hier-heen!”

Och, — dan ziet hij dat *klei-ne jon-ge-tje* met zijn blo-te hoofd en zijn be-ven-de han-den.

Hij houdt de lan-taarn vlak bij Kees zijn ge-zicht, — en op-eens bromt hij niet zo èrg meer.

Hij zegt: „Wel nou nog mooi-er! Hoe kan dàt nou? . . . . Zo'n *klei-ne ke-rel* in het don-ke-re bos, als het Kerst-mis is? Hoe kan dàt nou? . . . . En wie bèn jij? Kom maar gauw bin-nen!”

„Och, arm *jon-ge-tje!*” zei het ou-de vrouw-tje met het wit-te haar en de wit-te muts. . . . „Och, arm, klein *ke-rel-tje*, waar kom jij van-daan? En 't is zo bit-ter koud. . . . Kom maar gauw bij me! Kom maar gauw bij het vuur!”

En Kees moest op een bank-je zit-ten, dicht bij het vrouw-tje, dicht bij het vuur.

Hè, dat was zo lek-ker warm. . . . Maar het Kind-je in de krib-be, in stro? . . . . Neen, dat wàs hier niet. En de ou-de vrouw en de ou-de man vroe-gen al-

wéér: „Jon-ge-tje, waar kom jij van-daan? Jon-ge-tje, waar moet jij naar toe?”

En Kees zei: „Wij gin-gen sa-men het Kind-je zoeken, in de krib-be, in stro. . . .”

„Wij sa-men? . . . Ben je dan niet al-leen? Is er dan nog een àn-der jon-ge-tje in het bos?”

„Nee, . . . een meis-je. . . en haar voet zit vast in het bos; en ze huilt zo erg van de pijn. . . .”

Toen schrok-ken die ou-de vrouw en die ou-de man.

„Waar is dat meis-je?” brom-de de man.

„Waar is dat stak-kerd-je?” klaag-de de vrouw.

„Daar!” zei Kees. . . . „Dáár, in het bos!”

„Ik ga haar zoe-ken! Ik ga haar dá-de-lijk zoe-ken,” brom-de de man. . . . „Zul-ke dom-me, dòm-me kin-ders!”

Hij trok zijn ro-de muts diep o-ver zijn o-ren; want 't was zo bit-ter koud. Hij pak-te zijn lan-taarn. Hij maak-te de gro-te hond los. . . .

„Kom, Ju-no, zoe-ken! . . . zóé-ken!”

9. „BAAS, IK HEB HAAR AL.”

En Ju-no kòn goed zoe-ken.

Hij liep voor-uit. Hij snuf-fel-de hier, hij snuf-fel-de daar. Hij drong tus-sen de strui-ken door. En grote plak-ken sneeuw ble-ven han-gen aan zijn rui-ge staart.

Ju-no zocht.

En de ou-de man met het wit-te haar en de ro-de muts, zocht mee. Hij liep Ju-no o-ver-al na. Hij dacht: „Ju-no kan be-ter zoe-ken dan ik” . . . . En het licht van de lan-taarn ging als een dan-sen-de ster door het don-ke-re bos.

Op-eens schoot Ju-no met gro-te spron-gen voor-uit. . . . . „Woef! woef! . . . . Oe-woef!”

De ou-de man glim-lach-te.

Hij dacht: „Ah! . . . . Ju-no heeft het dom-me meis-je al ge-von-den.”

Hij wrong zich óók door de strui-ken heen. Hij hief de lan-taarn hoog bo-ven zijn hoofd.

Ja, ja, daar lag ze, de klei-ne dom-oor.

„Woef. . . . Oe-woef!” blaf-te Ju-no, en wip-te met dol-le spron-gen o-ver het meis-je heen; — blij, dat hij haar ge-von-den had.

④ „Oe-woeff! . . . . Baas, ik hèb haar al. Pak haar, baas! Pak haar gauw!”

Ja, ja! . . . . De baas was net zo blij als zijn hond.

„Dom kind!” brom-de hij toch. „Je kunt wel dood vrie-zen. . . .” Hij zet-te haas-tig zijn lan-taarn op de grond; hij kniel-de bij haar neer.

Toen zag hij haar man-tel-tje van rood flu-weel. . . .

Wat een mooi kind-je was dat!

„Koest, Ju-no! Stil! . . . . Koest! Lig-gen, hoor! . . . .”

De gro-te, wil-de hond luis-ter-de da-de-lijk naar zijn baas. Hij leg-de zich neer aan de àn-de-re zij van Es-me-ral-da; — net, of hij de wacht moest hou-den.

„Kun je niet op-staan, deern-tje?” vroeg de ou-de man.

Och, Es-me-ral-da kòn haast niet pra-ten meer.

„N. . n. . neel!” fluis-ter-de ze met be-ven-de lip-pen; — zó koud was ze; zó moe was ze; zo'n pijn had ze.

„Zo'n ar-me dom-oor,” brom-de de man.

Toen heeft hij, heel voor-zich-tig, haar voet-je los ge-maakt; 't was he-le-maal stijf.

Toen heeft hij, heel voor-zich-tig, haar in zijn ster-ke ar-men naar huis ge-dra-gen.

④

En de gro-te hond sprong dol-blij voor-uit. . . . „Wij heb-ben haar ge-van-gen, baas! Wij sa-men.”

Hij droeg de muts van Kees in zijn bek. Toen kon hij niet blaf-fen. Dat was wel jam-mer.

* *
*

„Och! och!” . . . . zei het ou-de vrouw-tje. . . .

„Och! och! lief deern-tje, wat ben je koud, wat zie je bleek. En je klee-r-tjes zit-ten vol sneeuw. . . . O, kom maar gauw bij me, stak-kerd-je! . . . . En doet je voet-je zo'n pijn? Welk voet-je is het? . . . . Nee, nee, niet lo-pen, hoor!”

Ze nam het meis-je in haar ar-men. Ze zet-te haar, heel voor-zich-tig, in de gro-te stoel van de baas.

„En nou eerst je man-tel-tje uit; — en je schoen-tjes uit; — en je muts-je af. . . . O, wat een mooi-e muts is dat: rood flu-weel met wit bont. . . .”

Maar dan, ... dan ziet het vrouw-tje ook de band

van goud om het haar van het meis-je. En als ze haar het mooi-e man-tel-tje uit-trekt, ziet ze de drie groe-ne flon-ker-steen-tjes op haar zij-den jurk. . . . En die ou-de vrouw en die ou-de man schrik-ken. Ze kij-ken met gro-te o-gen. . . . O, wat een mooi meis-je is dat!

Dan zegt de ou-de man zacht-jes: „Dat is het prin-ses-je van het kas-teel.”

En 't ou-de vrouw-tje knikt. „Ja, ja, dat móét wel het prin-ses-je zijn. . . . Maar hoe kàn dat nou? Het prin-ses-je ver-dwaald in de sneeuw, als het Kerst-mis is. Arm deern-tje, hoe kàn dat nou?”

Kees zat bij het vuur. En hij warm-de zo lek-ker zijn kou-de han-den, en zijn voe-ten, en zijn knie-en, en zijn neus. . . . Lek-ker!

Maar de ou-de man trok zijn ro-de muts wéér diep o-ver zijn o-ren. Hij nam een stok mee. En zijn lan-taarn. . . . Hij riep de gro-te hond; en hij stap-te wéér de deur uit.

„Ja, ja!” zei het ou-de vrouw-tje, . . . „doe dat maar dā-de-lijk. Loop maar hard.”

De twee dom-me kin-der-tjes ble-ven bij háár.

Ze deed een wit lap-je om de zie-ke voet van het

meis-je; ze veeg-de de sneeuw van hun kle-ren;
ze was héél vrien-de-lijk.

Ze roer-de in de pap-pot, die bo-ven het vuur hing,
en ze zei: „Als de pap kookt, krij-gen jul-lie ook een
bord-je, hoor, — lek-ker warm, — met véél stroop
er in. Ja, ja, dàt zal lek-ker zijn!“ . . . .

10. DE VER-TEL-LING BIJ HET VUUR

Daar zit-ten ze nu, al-le drie, bij het vuur.
Het ou-de vrouw-tje zit in 't mid-den.
Kees zit, op een groot blok hout, aan haar é-ne knie; — Es-me-ral-da zit, op het bank-je, aan haar an-de-re knie.

De vlam-men dan-sen; het hout knet-tert; de gou-den von-ken spat-ten: ze vlie-gen hoog de wij-de, don-ke-re schoor-steen in. . . . Zo móóí!

„O, dom-me, dòm-me kin-der-tjes!“ zegt de vrouw.
Ze slaat haar ar-men om hen heen; — om hen a-le-bei.

Ze heb-ben haar *al-les* ver-teld:

Van de gou-den ster bij het klei-ne huis-je.

Van de gou-den en-gel bij het kas-teel.

Van het Kind-je in de krib-be, dat ze ner-gens vin-den kon-den. . . .

„O, dom-me, dòm-me kin-der-tjes! . . . . Heb-ben jul-lie hier, in het bos, het Kin-de-ke ge-zocht? Het Kin-de-ke Je-zus?

Dat kàn toch niet.

Dat Kin-de-ke is hier op aar-de niet meer.

Eens ja, lang ge-le-den, — toen lag er in de nacht

een arm Kind-je in een stal, in een krib-be, in stro. . . . Toen scheen de gou-den ster. Tóén zongen de en-ge-len.

Maar dat is heel lang, zo héél lang ge-le-den.

Dat Kin-de-ke was de He-re Je-zus, de Zoon van God. Hij woon-de in de scho-ne he-mel; maar Hij kwam, als een arm Kind-je, bij de men-sen. En bij de men-sen was het zo koud en zo bang.

En de men-sen heb-ben Hem kwaad ge-da-an. Toen Hij een gro-te man was ge-wor-den, heb-ben zij Hem aan een kruis ge-han-gen, en ge-dood.

En de He-re Jezus *hield* toch zo-veel van de men-sen. . . . In de scho-ne he-mel, bij God, kon-den ze nooit ko-men. Ze had-den veel te veel *kwaad* ge-da-an. Ze had-den veel te veel *straf* ver-diend.

Hij al-leen heeft die gro-te, die vre-se-lij-ke straf ge-dra-gen. Voor hèn. Zo lief had de He-re Je-zus de men-sen.

En al-le men-sen, — en al-le kin-de-ren ook, — die Hem lief-heb-ben, mo-gen nu tòch een-maal in de scho-ne he-mel ko-men, bij God.

Nu wordt het Kerst-nacht. Dat is die nacht, waar-in de He-re Je-zus, als een Kind-je, op aar-de kwam, heel lang, zo héél lang ge-le-den.

Ⓢ O, jul-lie dom-me kin-der-tjes, — jul-lie ging hier, in het don-ke-re bos, het Kind-je zoe-ken. . . . Dat kàn toch niet meer.

Maar, hoor eens! . . . De He-re Je-zus is niet wèg; de He-re Je-zus is er tòch. . . . Hij woont in de hemel; — dáár, hoog bo-ven de wol-ken, en hoog bo-ven de ster-ren, bij God. . . . En al-le en-ge-len zin-gen daar de schoon-ste lie-de-ren voor Hem.

Ja, hoor! . . . De He-re Je-zus is er tòch. Hij weet al-les. Hij ziet al-les. Hij zag jul-lie ook, toen je ver-dwaal-de in het don-ke-re bos; — en Hij wist ook wel, wát je zoe-ken ging. . . .

Hij heeft voor je ge-zorgd; — en je be-waard; — en je hier weer bij het war-me vuur ge-bracht.”

„Weet je, wat jul-lie doen moet?

Als je weer thuis bent, als je weer in je war-me bed-je ligt, moet je *bid-den*; . . . heel *stil*, heel *al-leen*. De He-re Je-zus zal het ho-ren.

Jul-lie ging Hem zoe-ken, hier, in het don-ke-re bos. En je kon Hem niet vin-den. . . . Maar als je *bidt*, zal Hij heel dicht bij je zijn.

En dan moet je de He-re Je-zus vra-gen, om een hart-je, dat heel veel van Hem houdt, — al ben je nog zo klein.

Hij zàl het ho-ren.

Hij wil je blij en ge-luk-kig ma-ken. En ééns, — eens,
in de he-mel, zul je de He-re Je-zus ook zien.

O, kin-der-tjes, wat zal dàt heer-lijk zijn!"

11. „KOM MAAR MEE!"

De ou-de man liep door het don-ke-re bos. Hij wist goed de weg. En het sneeuw-de niet meer.

Hij dacht: „Ik ga naar het kas-teel. Ik ga ver-tel-len,

dat het klei-ne prin-ses-je bij ons, bij het vuur, zit.... O, de va-der en de moe-der van het meis-je zul-len zo on-ge-rust zijn....

Maar dat jon-ge-tje? Wie is dàt? En waar woont hij?.... Dàt weet ik niet."

Pas op!.... De hond staat stil. Hij grømt. Hoort hij iets? Hij

kan bé-ter ho-ren dan zijn ou-de baas.

Ja, hij hoort wat. Hij zet zijn o-ren rècht-op. . . . Dan vliegt hij met gro-te spron-gen voor-uit.

Ja? . . . Ja, nu hoort de ou-de man óók wat.

Hij hoort stem-men van men-sen.

Hij hoort roe-pen. . . .

En hij luis-tert nog scher-per.

Hij hoort roe-pen: . . . „Es-me-ràl-da!!” . . . „Es-me-ràl-da!”

. . . „Kéés!!” . . .

En hij ziet licht in het don-ke-re bos; hij ziet gouden vlam-men tus-sen de zwar-te bo-men door.

„Ah! . . . Ah!” . . . Hij wordt er vro-lijk van. Hij stapt haas-tig voor-uit.

„Es-me-ràl-da!!” . . . „Kees!!”

Ja, ja, — stil maar! stil maar! . . .

Hij zwaait met zijn lan-taarn, en hij roept te-rug: „Stil maar! Ik heb ze! Ik heb ze, al-le-bei! . . . Thuis!”

De men-sen zien zijn lan-taarn zwaai-en. Ze ho-ren hem roe-pen. Ze ko-men haas-tig naar hem toe; — blij!

Maar Ju-no, de gro-te hond, blaft wild en boos. Hij springt om de paar-den heen. Hij denkt, dat die wil-de bees-ten zijn baas kwaad wil-len doen.

De ou-de man lacht. Hij zegt: „Kom maar mee! . . .
Ik heb ze! Ik heb ze, al-le-bei. Thuis! Bij het war-me
vuur. . . . Kom maar al-le-maal mee!”

Hij loopt voor-op, met zijn lan-taarn en zijn stok.
Hij wijst de weg.

Maar Ju-no vliegt voor-uit. Hij springt, hij blaft, vro-
lijk en wild. . . . Neen, die bo-ze bees-ten doen zijn
baas geen kwaad. Dat ziet hij wel. . . . En nu gaan
ze al-le-maal mee naar huis.

„Woef! Oe-oe-woef! . . . We ko-men er aan, —
wij àl-le-maal. . . . Woef!”

12. HET AL-LER-MOOI-STE

„**K**om maar bin-nen! Kom maar bin-nen!”

De heer van het kas-teel stap-te het eerst het klei-
ne huis-je in. Maar — hij had al door de rui-ten ge-
ke-ken: hij had zijn kind-je al ge-zien. En de va-der
en moe-der van Kees had-den hun klei-ne ben-gel
ook al ge-zien.

En nu kwa-men ze bin-nen.

De knech-ten wacht-ten bui-ten, bij de paar-den.
Maar ze had-den ook al vro-lijk door de rui-ten ge-
ke-ken: ze had-den hun prin-ses-je óók al ge-zien.

„Es-me-ral-dal. . . . Kind-jel!”

De heer van het kas-teel deed zijn ar-men wijd o-pen. En zijn klei-ne meis-je vlóóg er in; — en ze ver-gat he-le-maal, dat ze nog een ziek voet-je had.

„Kind-je, waar ben je toch ge-weest?”

„Kees! . . . . Kees!”

De va-der en de moe-der pak-ten hun klei-ne weg-lo-per; — ze pak-ten hem al-le-bei.

En de moe-der kreeg tra-nen in haar o-gen; en tòch zei ze: „O, ik ben zo blij, zo blij!”

En de va-der brom-de: „Klei-ne ben-gel, wáár heb je ge-ze-ten?” En hij lach-te tòch.

* *
*

En toen? . . . .

Toen ging er iets *heel moois* ge-beu-ren, — *iets vreemds*.

Daar gaan ze weer; ja, daar gaan ze weer *al-le-maal* het don-ke-re bos in.

De heer van het kas-teel rijdt te paard. En Es-me-ral-da zit *vóór* hem, ook op het paard. Hij houdt zijn e-ne arm *ste-vig* om haar heen; en ze is *hé-le-maal* weg-ge-stopt in een dik-ke de-ken van het ou-de vrouw-tje. Dat is voor de kou.

De heer van het kas-teel rijdt *vóór*-aan.

En *náást* hem rijdt een knecht. Die heeft ook al een dik pak *vóór* zich op het paard. Die houdt dat pak ook *ste-vig* vast met zijn e-ne arm. . . . Dat pak is Kees; *óók* al in een de-ken; *óók* al voor de kou.

En dan ko-men de an-de-re knech-ten.

En dan de va-der en de moe-der van Kees.
En dan de ou-de man met zijn ou-de vrouw-tje.
En de lan-taarn en de stok gaan ook mee.
Ju-no niet. . . . Ju-no moet thuis-blij-ven, om op het
huis-je te pas-sen. Dat doen gro-te hon-den wel
graag.

Hij blaft *trots*. . . . „Oe-woef! Gaan jul-lie al-le-
maal weg? Ik zal wel goed op-pas-sen, hoor! . . . .
Ga maar ge-rust, hoor baas! Maar je komt toch
weer te-rug, hè baas? . . . . Wóéfl!”

En de fak-kels bran-den. De gou-den vlam-men
dan-sen tus-sen de don-ke-re bo-men door.
En de op-tocht trekt weg, het bos in: twee *blij-e*
kin-der-tjes, en al-le-maal *blij-e* men-sen. . . .

De heer van het kas-teel heeft ge-zegd: „Nu gaan
wij sa-men Kerst-feest vie-ren op het kas-teel! . . . .
Wij al-len sa-men. De va-der en moe-der van Kees
ook. De ou-de man en zijn ou-de vrouw-tje, die zo
goed voor de kin-de-ren ge-zorgd heb-ben, óók.
. . . . O, ik ben zo blij, dat ik mijn ver-lo-ren meis-
je weer heb ge-von-den. En haar *moe-der* zal zo
blij zijn, zo dank-baar. . . . God in de he-mel heeft
de kin-de-ren be-waard in het ge-vaar-lij-ke bos.
En nu gaan wij met el-kaar Kerst-feest vie-ren! . . . .”

Ja, toen is het die a-vond een mooi, een prach-tig feest ge-wor-den op het prach-ti-ge kas-teel. . . . Al-le lam-pen brand-den, en de mu-ziek speel-de, en Kees mocht naast Es-me-ral-da zit-ten op een stoel van flu-weel.

. . . . .
. . . . .

Maar ein-de-lijk was het prach-ti-ge feest met de bran-den-de lam-pen ge-daan.

De va-der en moe-der en Kees wa-ren naar huis ge-gaan. De va-der had Kees op zijn ster-ke schou-ders ge-dra-gen.

De ou-de man met zijn ou-de vrouw-tje wa-ren ook naar hun huis-je ge-gaan, en naar Ju-no.

En ze had-den al-le-maal mooi-e ge-schen-ken mee-ge-kre-gen.

't Was nacht ge-wor-den. . . . *Kerst-nacht.*

Toen is er nog iets moois ge-beurd; — het àl-ler-mooi-ste.

Maar dat heeft nie-mand ge-zien, dan God al-leen. O, het is ei-gen-lijk heel vreemd.

Het meis-je, in haar bed-je, dacht aan wat het ou-de vrouw-tje ver-teld had. En 't mooi-ste, 't èch-te Kerst-feest be-gon, toen dat meis-je, —

heel stil, heel al-leen, — haar fij-ne, wit-te hand-jes
vouw-de, en *bid-den* ging.

Het jon-ge-tje, in zijn bed, dacht ook aan wat het

ou-de vrouw-tje ver-teld had. En 't mooi-ste, 't
èch-te Kerst-feest be-gon, toen dat jon-ge-tje zijn
ster-ke han-den vouw-de, en *bid-den* ging.

Het meis-je in het gro-te, rij-ke kas-teel op de
ho-ge heu-vel.

Het jon-ge-tje in zijn klei-ne, ar-me huis-je in het die-pe bos.

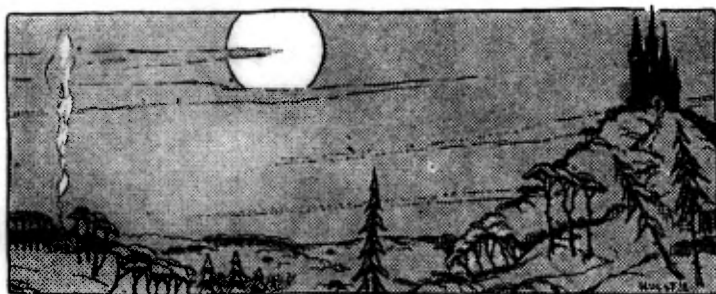
Zij vroe-gen de He-re Je-zus om een hart-je, dat veel van Hem hou-den zou.

Hij zàg hen.

Hij hóór-de hen.

Hij was *bij* hen.

En dat — was dat niet het èch-te Kerst-feest, het àl-ler-mooi-ste?

VAN W. G. VAN DE HULST VERSCHENEN IN DEZE SERIE:

1. Fik ..... 11e dr.
2. Van Bob en Bep en Brammetje 10e dr.
3. „Allemaal katjes” ..... 8e dr.
4. Van de boze koster ..... 10e dr.
5. Het huisje in de sneeuw ..... 11e dr.
6. Van drie domme zusjes! ..... 7e dr.
7. Bruun, de Beer! ..... 8e dr.
8. „Zo'n griezelig beest” ..... 6e dr.
9. Het wegje in het koren ..... 9e dr.
10. Grote Bertus en kleine Bertus .. 5e dr.
11. De wilde jagers ..... 5e dr.
12. Anneke en de sik ..... 5e dr.
13. Het plekje dat niemand wist .. 5e dr.
14. Karelkje ..... 4e dr.
15. Het Kerstfeest van twee domme
    kindertjes ..... 4e dr.
16. Het zwarte poesje ..... 2e dr.
17. Het klompje, dat op 't water
    dreef ..... 2e dr.